

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

rechtdoende,

Verwerpt het beroep no. 16-64 als zijnde ongegrond;

Veroordeelt verzoekster in de kosten, daaronder begrepen die van het verzoek tot gratis-admissie, doch met uitzondering van de door verweerster gemaakte kosten;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op éénendertig maart negentienhonderdvijfenzestig.

Donner

Strauss

Monaco

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op éénendertig maart negentienhonderdvijfenzestig.

De Griffier,
A. Van Houtte

De President van de Tweede Kamer,
A. M. Donner

Conclusies van de Advocaat-Generaal Joseph Gand
van 16 februari 1965¹

Mijnheer de President, mijne heren Rechter,

Bij kennisgeving 143/B, opgenomen in de « Mededelingen aan het personeel van de E.E.G.-Commissie » van 16 augustus 1963, werd aan de belanghebbenden medegedeeld dat binnen de Instelling « een vergelijkend onderzoek op grondslag van schriftelijke bewijsstukken » zou worden gehouden voor de functie van Assistent B 3-B 2 bij de Pers- en Informatiedienst van de Gemeenschappen te Londen. Daarbij werd nader bepaald dat zowel de hulpfunctionarissen als de ambtenaren konden deelnemen aan dit onderzoek, hetwelk plaatsvond nadat men tevergeefs had getracht door overplaatsing of promotie in de vacature te voorzien. De gegadigden moesten hun aanvraag tegen ontvangstbewijs en op een speciaal formulier « uiterlijk op 9 september 1963 » bij de afdeling « aanwerving » indienen. Als kandidaten meldden zich onder anderen mejuffrouw Rauch, op dat tijdstip ambtenares in rang C 1 bij de afdeling « aanwerving », en mejuffrouw Kurz die met ingang van 15 februari 1963 als hulpfunctionaris op de toen te Londen vacerende post

1 — Vertaald uit het Frans.

was aangesteld. Bij besluit van 20 februari 1964 benoemde de Vergadering van Voorzitters mejuffrouw Kurz. Mejuffrouw Rauch die door de jury als nummer twee op de « lijst der geschikte kandidaten » was geplaatst, heeft op 29 april 1964 bij U het beroep 16-64 ingesteld.

Zij vordert nietigverklaring zowel van het besluit waarbij mejuffrouw Kurz tot het vergelijkend onderzoek 143/B werd toegelaten en zij zelf op de lijst van geschikte kandidaten werd geplaatst, als — voor zover nodig — van het besluit van het tot aanstelling bevoegde gezag waarbij bedoelde lijst — zonder enig onderzoek naar de vraag of mejuffrouw Kurz gerechtigd was aan bedoeld vergelijkend onderzoek deel te nemen — werd aanvaard en, ten slotte, van het besluit van genoemd gezag waarbij deze hulpfunctionaris op de openstaande post werd benoemd.

I

1. In haar verzoekschrift en bij repliek voert zij talrijke middelen aan, maar uit de petita blijkt reeds duidelijk met welk middel het belangrijkste beginselprobleem wordt gesteld, hetgeen wij dan ook het eerst zullen behandelen. Is, zoals mejuffrouw Rauch beweert, het « vergelijkend onderzoek binnen de Instelling », bedoeld in artikel 29, 1 b), van het Statuut, slechts voorbehouden aan ambtenaren, of staat het, gelijk de Commissie meent, eveneens open voor de hulpfunctionarissen, hetgeen dan — gezien de identiteit van beide gevallen op dit punt — mede zou brengen, dat ook tijdelijke functionarissen tot het onderzoek dienen te worden toegelaten?

De Commissie acht het onderhavige middel niet ontvankelijk. Het besluit de hulpfunctionarissen tot het vergelijkend onderzoek toe te laten lag immers reeds besloten in de kennisgeving van de vacature en in die van het vergelijkend onderzoek; deze kennisgevingen werden op regelmatige wijze gepubliceerd en verzoekster heeft de wettigheid daarvan niet binnen de in artikel 91 van het Statuut voor geschillen in personeelszaken vastgestelde beroepstermijn betwist. Nu mejuffrouw Rauch nietigverklaring vordert van door de jury of door het tot aanstelling bevoegde gezag ter uitvoering van vroegere beschikkingen genomen maatregelen genomen, kunnen bijgevolg de grieven, welke in feite uitsluitend deze vroegere beschikkingen raken, niet worden ontvangen.

Dit middel van niet-ontvankelijkheid dient te worden verworpen. Zelfs indien de beroepstermijn is verstreken tegen een handeling, welke zowel een bezwarende beschikking vormt als de eerste fase van een ingewikkelde administratieve procedure — gelijk blijkens Uw arrest in de zaak-Lassalle tegen Europees Parlement het geval is met de kennisgeving ener vacature en die van het vergelijkend onderzoek —, kan niettemin de onrechtmatigheid dezer handelingen worden ingeroepen ter ondersteuning van het beroep ingesteld tegen de beschikking waarmede de procedure wordt afgesloten, in casu dus de benoeming van mejuffrouw Kurz. Op dit punt moeten wij volstaan met een verwijzing naar onze conclusies in de zaak-Ley, 12-64 en 29-64.

Wij dienen ons derhalve over dit middel uit te spreken. Zowel mejuffrouw Rauch als de Commissie beroepen zich, ter motivering van hun stelling, respectievelijk op de tekst van verordening no. 31 van de Raad, op de bedoeling van de opstellers dezer verordening, alsmede op Uw arrest in de zaak-Schmitz-Wollast van 19 maart 1964. Welke waarde komt aan deze verschillende argumenten toe?

Bij verordening no. 31 werd zowel het Statuut van de ambtenaren van de E.E.G. (en van de E.G.A.) vastgesteld als in haar tweede deel, de « regeling welke van toepassing is op de andere functionarissen » van de Gemeenschappen, inzonderheid de tijdelijke en hulpfunctionarissen.

De aanwerving van eerstgenoemden, de ambtenaren, door artikel 1 van het Statuut gekwalificeerd als « personen benoemd op de in dit Statuut voorziene voorwaarden in een permanente functie van een der Instellingen van de Gemeenschap », is, inzonderheid krachtens artikel 28 d), enkele uitzonderingen daargelaten, afhankelijk van de gunstige uitslag van een vergelijkend onderzoek op de in bijlage III bepaalde voorwaarden. Noch dit artikel, noch de bijlage spreekt hier uitsluitend van een algemeen of een extern vergelijkend onderzoek.

Nog onlangs waren wij in de gelegenheid er op te wijzen dat artikel 29 de verschillende middelen voorziet waarvan het bevoegde gezag zich ter voorziening in vacatures kan bedienen. Dit zijn respectievelijk :

- bevordering of overplaatsing binnen de Instelling,
- het organiseren van een vergelijkend onderzoek binnen de Instelling,
- behandeling van verzoeken tot « overgang » van ambtenaren van andere Instellingen der drie Gemeenschappen.

Mejuffrouw Rauch voert aan dat het « vergelijkend » onderzoek binnen de Instelling » is ingevoegd tussen twee procedures, bevordering of overgang, welke uitsluitend betrekking hebben op personen die reeds de hoedanigheid van ambtenaar bezitten; ook het vergelijkend onderzoek kan derhalve slechts op ambtenaren van toepassing zijn. Dit argument is, naar de Commissie opmerkt, niet steekhoudend; immers de procedures sub a) en sub c) zijn vormen van aanwerving zonder vergelijkend onderzoek; wanneer dus, blijkens artikel 28, sub d), niemand tot ambtenaar kan worden benoemd zonder voorafgaand vergelijkend onderzoek, dan is de toelating van « de andere functionarissen » tot het vergelijkend onderzoek binnen de Instelling op zich zelf niet met dit voorschrift van het Statuut onverenigbaar. Verzoekster brengt voorts tegen deze stelling in, dat zij onbillijk is; zij zou inhouden dat de ambtenaar, voor de benoeming op één enkele post, twee maal aan een vergelijkend onderzoek zou moeten deelnemen, namelijk bij de aanwerving en bij de bevordering, terwijl voor de hulpfunctionaris slechts één vergelijkend onderzoek, namelijk bij de bevordering, nodig zou zijn. In hoeverre zou dit noodzakelijkerwijze in strijd zijn met het Statuut? Dit bepaalt namelijk dat de hoedanigheid van ambtenaar bij de indiensttreding eerst na het onderzoek wordt verkregen, terwijl krachtens artikel

45, sub 2, dezelfde eis geldt voor de overgang van een categorie naar een hogere categorie; het is zeer wel mogelijk dat de ambtenaar zich bij deze gelegenheid op alleszins regelmatige wijze geconfronteerd ziet met personen, die niet tot de Instelling behoren en voor de eerste maal aan dergelijke onderzoeken deelnemen.

Daar noch in het Statuut, noch meer in het bijzonder in artikel 29, 1 b) nauwkeurig wordt bepaald wat men onder vergelijkend onderzoek « binnen de Instelling » dient te verstaan, is men genoodzaakt terug te vallen op de « regeling die van toepassing is op de hulpfunctionarissen ». Ondanks het grote verschil tussen deze regeling en het Statuut van de ambtenaren, zal men toch onmiddellijk moeten vaststellen dat Statuut en « regeling » twee delen vormen van een zelfde verordening welke alle categorieën van het bij de Gemeenschappen in dienst zijnde personeel omvat.

Het is duidelijk dat de positie van hulpfunctionaris verschilt van die van ambtenaar. Hij is niet, zoals deze, vast aangesteld; de band tussen hem en de Instelling is van contractuele aard; hij kan slechts worden aangesteld voor nauwkeurig omliggende taken en in dier voege, dat hij slechts ad interim, voor een bepaalde tijd, kan worden geplaatst op een in het tableau van ambtenaren voorkomende post; zijn werkelijke diensttijd, met inbegrip van de duur der eventuele verlenging van zijn overeenkomst, kan niet meer bedragen dan een jaar; hij is niet aangesloten bij het stelsel van sociale zekerheid der functionarissen. Dit alles neemt evenwel niet weg, dat de band welke hem met de Instelling bindt, van publiekrechtelijke aard is; hij wordt aangesteld ten einde haar bij te staan bij het vervullen van haar taak; krachtens artikel 54 van zijn « regeling » zijn de meeste bepalingen van titel II van het Statuut nopens de rechten en verplichtingen van de ambtenaar op hem van toepassing. Heeft hij een overeenkomst voor onbepaalde tijd aangegaan, dan heeft hij ten slotte, krachtens artikel 7 van bedoelde regeling, actief en passief kiesrecht voor het in artikel 9 van het Statuut genoemde personeelscomité en de paritaire Commissie kan door de Instelling of door dit Comité worden geraadpleegd over alle vragen van algemene aard welke zowel de hulpfunctionarissen als de tijdelijke functionarissen raken. Dit alles duidt er op dat er geen absolute afscheiding bestaat tussen functionarissen en hulpfunctionarissen; al geldt voor beide categorieën een afwijkend juridisch stelsel, zij werken toch - zij het niet onder gelijke voorwaarden en op dezelfde voet — mede aan de taak van de Gemeenschap. De hulpfunctionarissen bevinden zich reeds « binnen » de Instelling. Naar onze mening leidt deze omstandigheid ertoe dat zij, nu artikel 29 niet het tegendeel bepaalt, moeten kunnen deelnemen aan vergelijkende onderzoeken binnen de Instelling. Op deze wijze treden zij dus in mededinging met de ambtenaren; doch, al wordt algemeen aangenomen dat het statutaire stelsel grotendeels de voorkeur geeft aan de ambtenaren *binnen* de instelling, zo valt toch niet in te zien waarom deze voorkeur beperkt zou blijven tot de ambtenaren met uitsluiting dus van de hulpfunctionarissen — of van de tijdelijke functionarissen — die reeds

in zekere mate aan de taken van de Instelling medewerken. Anderzijds zou het van weinig werkelijkheidszin getuigen indien men niet zou willen toegeven dat de Gemeenschappen geringe kans zouden hebben deze, voor haar onmisbare, functionarissen aan te werven, indien hun van den beginne af niet bepaalde mogelijkheden werden geboden voor een vaste aanstelling op ruimere en gunstiger voorwaarden dan die welke gelden voor hen, die van elders afkomstig zijn.

Voorts menen wij, dat de oplossing welke wij U voorstellen, steun vindt in het arrest van de Eerste Kamer 18-63, Schmitz-Wollast, van 19 maart jongstleden. Deze zaak is U bekend. Een hulpfunctionaris wier arbeidsovereenkomst normaal op 31 januari 1963 afliep, verkreeg vernietiging van de beschikking waarbij haar contract na 31 januari 1961 niet werd verlengd; de aan deze beschikking ten grondslag liggende motieven van disciplinaire aard werden door U rechtens niet geldig geacht en daar ten tijde van de vernietigde beschikking een vergelijkend onderzoek binnen de Instelling was uitgeschreven voor de vacature van het door verzoekster beklede ambt, werd de verwerende Instelling bij bedoeld arrest uitdrukkelijk veroordeeld haar tot het vergelijkend onderzoek toe te laten. Ongetwijfeld werd mevrouw Schmitz-Wollast voor de eerste maal aangesteld op 28 juli 1959, hetgeen voor de verdediger van mejuffrouw Rauch reden was haar te kenmerken als een « hulpfunctionaris in oneigenlijke zin » en te stellen dat de oplossing welke in haar geval werd aanvaard niet mag worden uitgebreid tot de « hulpfunctionarissen in eigenlijke zin », namelijk zij, die, evenals mejuffrouw Kurz, na 1 januari 1962 zijn aangesteld. Maar sedert laatstgenoemde datum — tijdstip waarop het Statuut van kracht werd — onderging de positie van mevrouw Schmitz-Wollast een wijziging en werd geregeld bij een nieuwe overeenkomst, gesloten krachtens de voorschriften, in verordening no. 31 voorzien voor de « andere functionarissen » en op de in artikel 99 van de nieuwe regeling voorziene voorwaarden. Voorts hebben wij, ondanks de uitvoerige beschouwingen van verzoekster hieromtrent, in Uw arrest 18-63 geen enkele steun gevonden voor de door haar geponeerde onderscheiding waardoor de draagwijdte van de door U gegeven oplossing wordt beperkt; beslist werd, dat tot het vergelijkend onderzoek binnen de Instelling een hulpfunctionaris moet worden toegelaten wiens arbeidsovereenkomst toentertijd uit gelijken hoofde als die van mejuffrouw Kurz, onder verordening no. 31 viel.

Ten slotte is het van weinig belang dat laatstgenoemde, zoals verzoekster bij repliek aanvoert, ten onrechte als hulpfunctionaris werd beschouwd, terwijl zij in werkelijkheid geacht had moeten worden een tijdelijke functionaris te zijn. Ook al ware dit juist, zo is dit punt ons inziens toch van ondergeschikt belang, daar de band tussen de Instelling en de tijdelijke functionarissen minstens even nauw is, zo niet nauwer, als tussen de Instelling en de hulpfunctionarissen.

Wij stellen U derhalve voor dit middel te verwerpen en gaan thans over tot de verdere argumenten van mejuffrouw Rauch, welke slechts een summier behandeling behoeven.

2. Verzoekster voert in de tweede plaats aan dat door de benoeming van mejuffrouw Kurtz artikel 52, sub b), van « de regeling welke van toepassing is op de andere functionarissen » opgenomen in verordening no. 31, zou zijn geschonden. Dit artikel beperkt de werkelijke diensttijd van een hulpfunctionaris tot een jaar, met inbegrip van de duur der eventuele verlenging van zijn overeenkomst. Het besluit van de Vergadering der Voorzitters, waarbij mejuffrouw Kurtz werd benoemd, werd echter genomen op 20 februari 1964, terwijl betrokkene die op 15 februari 1963 werd aangesteld, sedert 15 februari 1964 niet meer geacht mocht worden een hulpfunctionaris in dienst van de Commissie te zijn.

De Commissie geeft op dit middel een tweeledig antwoord. Zij is in de eerste plaats van mening dat deze bepaling slechts van toepassing is op de betrekkingen tussen de Instelling enerzijds en de hulpfunctionaris en de begrotingsautoriteiten anderzijds; verzoekster kan dan ook op deze bepaling geen beroep doen. Artikel 52 ontzegt aan de hulpfunctionarissen het recht hun functie langer dan één jaar uit te oefenen, doch verplicht de administratie niet het dienstverband aan het einde van deze periode op te zeggen. In het belang van de dienst, dan wel in verband met de mogelijkheid een functionaris of een tijdelijke functionaris aan te trekken, zou de Instelling — liever dan een nieuwe en wellicht minder ervaren kracht aan te stellen — mogen besluiten een hulpfunctionaris na afloop van de vastgestelde periode in dienst te houden. Dit argument moge uit overwegingen van opportuniteit aantrekkelijk zijn, op het juridische vlak is het echter weinig overtuigend. Artikel 52 bepaalt dat de *werkelijke* diensttijd niet meer kan bedragen dan één jaar, hetgeen naar onze mening de mogelijkheid uitsluit een functionaris na het verstrijken van de vastgestelde periode in dienst te houden. Anderzijds veronderstelt de toelating tot het vergelijkend onderzoek binnen de Instelling dat de betrokkene op dat ogenblik in dienst van de Instelling is; het staat laatstgenoemde derhalve niet vrij hem tot het onderzoek toe te laten, door onregelmatig iemand die niet langer aan de voor hulpfunctionarissen vastgestelde voorwaarden beantwoordt, in dienst te houden. De andere kandidaten zijn ongetwijfeld ontvankelijk naleving te eisen van deze bepaling van verordening no. 31, evenals van elke andere bepaling inzake de aanwerving.

De verwerende Instelling heeft naar onze mening een gelukkiger gedachte wanneer zij opmerkt dat de Vergadering der Voorzitters weliswaar op 20 februari 1964 de beslissing heeft genomen, doch dat de schriftelijke behandeling waarbij haar bewilling op deze benoeming werd verzocht, op 13 februari aanving, derhalve vóór de afloop van de in artikel 52 voorziene periode van een jaar. Wij willen zelfs nog verder gaan dan de Commissie; om te kunnen beoordelen of iemand voldoet aan de voorwaarden om aan een vergelijkend onderzoek deel te nemen, dient men zich naar onze mening niet te plaatsen op het tijdstip waarop dit onderzoek door de benoeming wordt afgesloten, maar op het tijdstip waarop het onderzoek een aanvang neemt. Toen mejuffrouw Kurtz zich

kandidaat stelde, was de termijn van een jaar nog lang niet verstreken. Wij stellen U voor dit middel te verwerpen.

3. Wij verzoeken U ook het laatste middel van het verzoekschrift te verwerpen, gebaseerd op de overweging dat krachtens artikel 25 de « keuze van de Commissie met redenen omkleed had moeten zijn ». Hierbij dient te worden opgemerkt, dat, hoewel het middel in deze vorm werd voorgedragen, mejuffrouw Rauch, die erkent schriftelijk vernomen te hebben dat de keuze van de administratie niet op haar was gevallen, niet dit besluit bestrijdt, maar integendeel de beschikking houdende de benoeming van mejuffrouw Kurz. In dit verband werd, volgens de administratie, in het wél uitdrukkelijk bestreden besluit verwezen naar « de lijst der geschikte kandidaten » waarop de benoemde candidate voorkwam. Het komt ons trouwens niet waarschijnlijk voor dat de opstellers van verordening no. 31 de bedoeling hadden artikel 25 nopens de nadelige individuele beschikkingen uit te breiden tot de benoeming, gedaan na een vergelijkend onderzoek. Hetgeen door U in het arrest-Raponi inzake de bevorderingen werd beslist, kan om dezelfde redenen gelden voor de benoemingen. Het tot aanstelling bevoegde gezag beschikt over vrije beoordelingsbevoegdheid bij haar keuze uit de op de lijst voorkomende kandidaten. Wij zien niet in welke daadwerkelijke garantie een zuiver formele verplichting tot motivering aan de benoemde of afgewezen kandidaten zou kunnen bieden.

II

Aan de drie in het introductief rekwest aangevoerde middelen worden bij repliek zes nieuwe toegevoegd.

1. Twee daarvan — het zesde en het negende — gebaseerd respectievelijk op schending van artikel 1 van bijlage II en van artikel 11 van het Reglement van orde der Commissie, zijn ter zitting uitdrukkelijk teruggenomen. De overige zijn, krachtens artikel 42, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering slechts ontvankelijk voor zover zij « steunen op gegevens, hetzij rechtens of feitelijk, waarvan eerst in de loop der schriftelijke behandeling is gebleken ».

2. Dit is hoogst twijfelachtig voor het vijfde middel waarbij mejuffrouw Rauch de verwerende Instelling verwijt niet te voren de algemene bepalingen ter uitvoering van de voorschriften met betrekking tot het vergelijkend onderzoek te hebben vastgesteld overeenkomstig de regels van het U bekende artikel 110 van het Statuut. Het was verzoeker, toen zij haar beroep instelde, niet onbekend dat de Commissie artikel 110 niet had toegepast; in elk geval bleek haar daarvan niet eerst in de loop der schriftelijke procedure. Zelfs indien Gij van oordeel zijt dat het middel regelmatig kan worden aangevoerd, zouden wij U willen voorstellen het te verwerpen op grond van de door ons in de zaken 12-64 en 29-64 voorgedragen overwegingen. De bepalingen van het Statuut inzake het vergelijkend onderzoek geven geen aanleiding tot interpreta-

tiemoeilijkheden van zodanige aard dat, voor haar toepassing, algemene uitvoeringsbepalingen nodig zouden zijn.

3. De Commissie werpt eveneens een weer van niet-ontvankelijkheid op tegen het zevende middel, gebaseerd op de wijze waarop het vergelijkend onderzoek verliep. Het vond plaats « op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken ». In de kennisgeving werden van de kandidaten enerzijds schriftelijke bewijsstukken of diploma's en beroepservaring en anderzijds talenkennis verlangd; de kennisgeving vermeldde dat het onderzoek naar de talenkennis — en de andere voor de te bekleden functies vereiste kennis — zou plaatsvinden in een onderhoud met de jury. In feite zou de jury echter werkelijke examens afgenomen hebben, welke daarna als « gesprekken » werden gekwalificeerd. Ter staving van haar bewering citeert verzoekster een aantal vragen welke haar zouden zijn gesteld, hetzij over de organisatie van de Gemeenschappen, hetzij over het Engelse politieke leven, waardoor dit onderzoek werd omgezet in een onderzoek « op grondslag van een examen », hetwelk echter niet overeenkomstig bijlage III zou zijn georganiseerd. Verzoekster, hoewel erkennende, dat Uw Hof niet in de beoordeling van de jury mag treden, meent dat Gij wèl moet onderzoeken of dit college zich op regelmatige wijze een oordeel heeft gevormd en voorts dat Uw Hof moet kunnen nagaan of de door de jury aan beide kandidaten gestelde vragen van een gelijke graad van moeilijkheid waren en of bij de beoordeling van de talenkennis der betrokkenen aan beide kandidaten dezelfde strenge eisen werden gesteld, hetgeen zij betwist. Maar niemand beter dan mejuffrouw Rauch kon, reeds bij het instellen van het beroep, weten welk gesprek zij met de jury had gevoerd, en of de haar gestelde vragen zodanig waren dat hierdoor een « onderzoek op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken » werd veranderd in een « onderzoek op de grondslag van een examen », of in een onderzoek op de grondslag van beide. Het middel gebaseerd op de wijze waarop het vergelijkend onderzoek verliep, is naar onze mening derhalve niet ontvankelijk.

Zou men daarentegen van mening zijn dat het feit, dat zij in de loop van het proces kennis heeft genomen van het verslag der werkzaamheden van de jury en aldus van het cijfer hetwelk aan elk der beide op de lijst ingeschreven kandidaten was toegekend, gezien moet worden als een gegeven waarvan eerst bij de schriftelijke behandeling is gebleken, dan dient onzes inziens het middel niettemin te moeten worden verworpen. De vergelijkende waardering van de verdiensten der kandidaten, waarvan niet is gebleken dat zij, hetzij rechtens of feitelijk, op onjuiste gegevens berust, alsmede het aan elk harer gegeven beoordelingscijfer, behoren tot de discretionnaire bevoegdheid van de jury.

4. Dezelfde weer van niet-ontvankelijkheid kan in elk geval niet worden opgeworpen tegen het vierde middel, gebaseerd op het feit dat mejuffrouw Kurz zich kandidaat heeft gesteld na afloop van de in de aankondiging der vacature voorziene termijn. Deze vraag is naar onze mening, zowel rechtens als feitelijk vrij delicaat.

Blijkens de aankondiging van de vacature, gepubliceerd op 16 augustus 1963, dienden de kandidaten hun aanvragen « uiterlijk vóór 9 september 1963 » tegen ontvangstbewijs bij de afdeling « aanwerving » in te dienen. Naar de letter zou deze zinsnede betekenen dat de termijn op 8 september 's avonds zou aflopen; men mag evenwel aannemen dat hier sprake is van een minder gelukkige redactie en dat de uiterste datum 9 september was, zoals blijkt uit de algemene mededeling voorafgaande aan de verschillende aankondigingen van vacatures in bedoeld nummer van het Mededelingenblad. Voorts moesten de sollicitaties op een speciaal, door de ambtenaar ondertekend, formulier worden ingediend.

In feite verliep de procedure als volgt: op 9 september werd op de afdeling « aanwerving » een schrijven geregistreerd waarbij het hoofd van het bureau van de informatiedienst te Londen mededeelde dat men mejuffrouw Kurz, die zich ongetwijfeld kandidaat zou stellen, niet op tijd had kunnen bereiken, daar zij met verlof was; in afwachting van het ogenblik waarop zij zelf het formulier zou kunnen invullen diende het hoofd van de dienst waartoe zij behoorde derhalve zelf een sollicitatie in, welke uiteraard niet door betrokkene was ondertekend. Er werd een dossier gemaakt en op 13 september ontving men de bevestiging van mejuffrouw Kurz; hierin deelde zij mede dat zij, daar zij, zonder vast adres, met verlof in Frankrijk verbleef, niet tijdig kennis had kunnen nemen van de voorwaarden voor het deelnemen aan het vergelijkend onderzoek.

Mejuffrouw Rauch wijst erop dat de dagtekening van 9 september slechts met voorbehoud kan worden aanvaard, daar de administratie niet het speciale register waarin de sollicitaties met hun rangnummer worden ingeschreven, heeft geproduceerd. Maar bestaat zodanig register en op grond van welk voorschrift wordt het bijgehouden? Mejuffrouw Rauch brengt met name naar voren dat, blijkens het speciale formulier, de sollicitatie van de handtekening van de betrokkene moest worden voorzien, hetgeen in casu niet is geschied, tenminste niet binnen de in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek vastgestelde termijn.

Om juridische als praktische redenen is de eerbiediging van deze termijn van groot belang en zowel de administratie als de sollicitanten zijn daaraan gebonden; wij hebben dan ook aanvankelijk overwogen de gegrondheid van het middel aan te nemen. Welke dan ook de redenen geweest mogen zijn die mejuffrouw Kurz hebben verhinderd zelf haar sollicitatiebrief binnen de voorgeschreven termijn en in de vastgestelde vorm in te dienen, zij had gedurende haar verlof voldoende contact met haar afdeling moeten onderhouden om op elke gebeurlijkheid voorbereid te zijn. Bij nader inzien komt ons een dergelijke oplossing overdreven formalistisch voor, althans wanneer blijkt, dat het niet in acht nemen van de strikte voorwaarden van termijn en vorm in casu geenszins ten doel had de sollicitant tot fraude in staat te stellen. Dit laatste is echter geenszins het geval geweest. De datum van het schrijven van het hoofd van de dienst werd aangegeven met hetgeen de advocaat van verzoekster terecht

een « zonderling ornament » heeft genoemd en waarin wij een 6 menen te ontwaren; zoals uit het stempel van ontvangst blijkt, werd bedoelde brief de 9e op de dienst ontvangen, derhalve binnen de termijn, en wij zien geen grond de bewijskracht van dit stempel in twijfel te trekken. Het schrijven is stellig niet van belanghebbende afkomstig, maar het hoofd van haar afdeling schrijft uit haar naam, hij treedt op als haar lasthebber en gaf haar bedoelingen juist weer, immers bijna onmiddellijk daarop bevestigt mejuffrouw Kurz haar sollicitatie, ditmaal met inachtneming der voorschriften. Wij stellen U derhalve voor te beslissen dat er in casu geen schending heeft plaatsgevonden van de in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek gestelde voorwaarden.

5. Het laatste middel is eveneens gebaseerd op het verslag van de handelingen van de jury en wordt als volgt voorgedragen : de jury verklaart te hebben besloten twee criteria aan te houden, te weten talenkennis en beroepservaring (globale puntenwaardering van 1 tot 10); de jury had echter opgave moeten doen van de door elk der kandidaten voor elk dezer criteria behaalde punten.

Krachtens artikel 5 van bijlage III evenwel, dient de jury bij een « vergelijkend onderzoek op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken » de criteria vast te stellen, waarnaar hij de stukken der kandidaten zal waarden; dit heeft de jury gedaan en, bij gebreke van een daartoe strekkend nauwkeurig voorschrift, was hij, naar onze mening, niet gehouden voor ieder onderdeel afzonderlijk — talenkennis en beroepservaring — een cijfer te geven.

Samenvattend zijn wij van oordeel dat geen der voorgedragen middelen kan slagen en wij concluderen derhalve :

- tot verwerping van het beroep van mejuffrouw Rauch,
- met bepaling dat overeenkomstig artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering elk der partijen haar eigen kosten zal dragen.